

Шестдесет и третий сонетъ.

Вѣчно слѣпата и вѣчно грубата тѣла.

Когато Обновительъ на свѣстѣта човѣшка,
На Правдата исконна най правдивий Тълкователь,
Синътъ на Дърводѣльца — Исусъ — на мѣка тѣжка
Подложенъ бѣ; — когато бѣ осжденъ кат' мечтатель

Опасенъ за Юдейството, тѣлпата, на която
Той бѣ показалъ пътя къмъ спасеніе що отвежда,
И далъ ѝ бѣ за биткитѣ житейски знаме свято, —
Безсмъртно знаме отъ Любовь, отъ Вѣра и Надѣжда,

Тѣлпата, слѣпата тѣла, отъ него се отрѣче,
И къмъ мѣчителитѣ му на помощъ се притече!
... На всѣки вождѣ, апостолъ и мѣдрецъ — тѣзъ е сѣдбата!

Мойсей, Конфуций, Гракхитѣ, Брутѣ, Аристидѣ, Хармодий,
Савонарола, Хрисостомѣ, Сократѣ, Хусѣ и Методий
Гласѣхъ:—„Свѣтлина! Зора!“ — „—Мракъ!“ —крѣскаше тѣлпата!